

Γονείς στο γηροκομείο - «Θα έρχεσαι να με βλέπεις;»

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Image not found or type unknown

Στη

γειτονιά μου την παλιά, κοντά στο πατρικό μου, ζούσε μια φίλη της μητέρας μου. Η φίλια τους ήταν κάτι σαν κληρονομιά. Η γιαγιά μου, μάνα της μάνας μου, ήταν φίλη με την μητέρα της φίλης της μητέρας μου. Έτσι η φίλια άνθισε και δυνάμωσε. **Αυτή η φίλη, ηλικίας σήμερα περίπου εβδομήντα πέντε, μπαινόβγαινε στο σπίτι μας σχεδόν καθημερινά.** Ενδιαφέρουσα με πολλά θέματα προς συζήτηση, έξυπνη με υπέροχο χιούμορ, μικροκαμωμένη και πολύ αριστοκρατική. Σαν παιδί λάτρευα τις ιστορίες της. Πάντα έλεγα στη μητέρα μου, όταν επισκεπτόμουν το πατρικό μου, να την καλέσει να μας διηγηθεί ακόμα μια από τις ιστορίες της.

Η αξιαγάπητη φίλη όμως αρρώστησε κάποια μέρα και η αποκατάσταση μετά την αρρώστια της δύσκολη. Κρίνανε, οι οικείοι της, ότι έπρεπε να την βάλουν σε κάποιο **«σπίτι φροντίδας ηλικιωμένων»**. Έτσι και έγινε.

Το σπίτι της τώρα είναι άδειο με κλειστά παραθυρόφυλλα. Περνώ από μπροστά και τα λουλούδια της στο μπαλκόνι απότιστα, ξερά. Είχα συνηθίσει να την βλέπω στο μπαλκόνι όταν ανηφόριζα για την αγορά του Χαλανδρίου με τα πόδια και να μου λέει «Βόλτα πάλι πας; Να βγαίνεις κορίτσι μου, να βγαίνεις» σαν να ήθελε να πει «κοίτα εμένα που κλείστηκα, γέρασα». Θλίψη.

Τώρα την επισκέπτομαι στο άλλο της το σπίτι. Ένα σπίτι που δεν επέλεξε.

Ανήμπορη κάθεται στην πολυθρόνα στο δωμάτιο της. Μια τηλεόραση μπροστά και ένα κρεβάτι. Συμπαθητικό δεν λέω. Δεν μιλά πολύ. Τα έχει λίγο χάσει μετά το εγκεφαλικό. Με γνωρίζει όμως. **Όταν με βλέπει, δεν σταματά να λέει «Ευχαριστώ που ήρθες. Ευχαριστώ που ήρθες»**. Της κρατώ το χέρι καθ' όλη τη διάρκεια της επίσκεψής μου. Και αυτή το ίδιο. Μου το σφίγγει δυνατά, σαν να μην θέλει να φύγω και μένει μόνη. Πολλές φορές μου το φιλάει. Από ευγνωμοσύνη που δεν την ξέχασα και είμαι εκεί. Τώρα είναι η σειρά μου να της διηγηθώ ιστορίες. Η μεγάλη μου φίλη με δυσκολία μιλάει. Ακούει όμως. Ίσως καταλαβαίνει πολύ λίγα. Ίσως να μην θυμάται τίποτα από όσα της διηγούμαι. Ακούει όμως. Ακούει με μεγάλη προσοχή. Μια με κοιτά στα μάτια μια στο στόμα. Προσπαθεί να ρουφήξει την παρουσία μου. Γιατί αυτό της λείπει. Ένας δικός της άνθρωπος. Μια γνώριμη φιγούρα από τα παλιά. Τα μάτια της με κοιτούν με λατρεία. Φωνάζουν, φωνές από μέσα της. **«Γιατί είμαι εδώ; Θέλω το σπίτι μου. Να ξανάρθεις»**. Με κόπο σφίγγομαι να μη δει τα δάκρια. Δεν θέλω να την στενοχωρώ. Είμαι εκεί για να της δίνω όσο χαρά μπορώ. Εκεί, σε ένα αφιλόξενο δωμάτιο, που θυμίζει νοσοκομείο, εκεί που θα ζήσει τη ζωή της μέχρι τέλους. Εκεί που δεν έχει το μαγικό της ντουλάπι να βγάλει σοκολάτες και καραμέλες να με κεράσει όπως έκανε στο σπίτι της πριν χρόνια όταν ήμουν παιδί και την επισκεπτόμουν. Η αλήθεια είναι ότι πήγαινα για τις σοκολάτες τότε.

Φεύγοντας, της φιλάω το χέρι, τόσο απαλό, σαν μωρού. **«Θα έρθω μεθαύριο» της λέω και το πρόσωπό της φωτίζεται**. Όχι δεν θα την ξεχάσω εγκαταλελειμμένη στο γηροκομείο. Η μεγάλη φίλη μου, έχει ακόμα πολλά να μου πει. Πολλά να μου μάθει. Μιλάει με χίλιες λέξεις που δεν μπορεί να πει, δεν μπορεί να αρθρώσει. Μιλάει φωνάζοντας με την σιωπή της. Κατευθείαν στην καρδιά μου.

Από Τζώρτζια Βρεττού

Πηγή:themamagers.gr